

УРОК МУЖНОСТІ З УКРАЇНОЮ У СЕРЦІ – СИЛА НЕСКОРЕНИХ



Мета заходу: формування в учнів громадянської ідентичності, розуміння єдності й цілісності України, її багатонаціонального народу як національної ідеї розвитку вільної, незалежної. Демократичної та заможної держави; виховання шанобливого ставлення до Героїв Небесної сотні, воїнів, загиблих у боротьбі за свободу та цілісність України.

На білому світі є різні країни,

Де ріки, ліси і лани.

Та тільки одна на землі Україна,

А ми її доньки й сини.

Усюди є небо, і зорі скрізь сяють,

І квіти усюди ростуть.

Та тільки одну Батьківщину ми знаєм.

Її Україною звать.

Вітаю вас на нашому уроці мужності на тему: «З Україною в серці.»

Святе Письмо говорить, що спочатку Бог розселив людей по всьому світу і кожному народу дав землю. Богом дана земля є святою і рідною. Тому її захист – це найперший обов'язок кожного народу. Для українців такою землею є Україна. Вона полита потом і кров'ю сотень поколінь наших працелюбних і героїчних предків, які зберегли для нас нашу солов'їну мову, а нас самих наділили веселою вдачею, співучістю, працьовитістю та високою мораллю. Ми можемо пишатися мальовничою природою, родючою землею, лагідним кліматом, безліччю корисних копалин і неповторної краси краєвидами. Головне, що ми сьогодні маємо усвідомити: ми не пришельці на цій землі, наші предки її ні в кого не відбирали, ми, українці, на своїй землі і маємо таке глибоке коріння, що його не вирвати ніякими силами. Ще у 1994 р. колишній Президент США Білл Клінтон назвав високого гостя з України посланцем наймолодшої незалежної європейської держави та водночас найстарішої світової нації.

В усі часи Україна була і тепер є відкрита душею, кришталево чиста, чесна, добра і справедлива, по-дівочому наївна, але горда і незалежна. Упродовж віків вона гостинно відчиняла двері чужинцям і надавала на своїй землі притулок, але часто зайти над нею насміхалися і навіть плювали в її ніжне обличчя. Однак вона чомусь легко їм пробачала, тому вони нахабніли в своїй ненажерливості, бо не зустрічали рішучого опору. Для них Україна була лише територією для зручного проживання, але аж ніяк не країною, а тим більше державою. Вона зачекалася своїх вірних синів – нових українських громадян, нових політиків, таких, як вона сама: чистих, чесних, мужніх, добрих, справедливих, самовідданих, гордих і незламних. 24 серпня 1991 р. незалежність нашої держави стала реальністю – на світовій мапі з явилася незалежна, самостійна, європейська держава – Україна, територія

якої є неподільною і недоторканою, а всі її громадяни живуть за Конституцією та її законами. Держава, яка має свої державні символи.

Бесіда з учнями:

- Якою є історія їх виникнення?
- Яке значення державні символи мають у наш час?

З 1991 р. почався процес державотворення, який триває і досі. На жаль, довірливі українці віддали свою долю у руки бездарних політиків, які на протязі багатьох років використовували владу не на користь народу, а заради власного збагачення. Понад десятиліття люди вважали, що від них нічого не залежить, а зажерливі олігархи продовжували грабувати народ, думаючи, що так буде вічно. Але громадянське суспільство нарешті прокинулось у 2004 р., коли через фальсифікацію результатів виборів відбулася Помаранчева революція.

Пам'ятаю, як два роки потому мій учень написав акроріш «Наш вибір – свобода», який я вам зараз хочу прочитати.

Нарешті ми отримали свободу.

Але нелегким був той шлях.

Швидкий порив прозрілого народу...

Він на Майдан всіх вивів водночас.

І потяглись осінній вогким шляхом

Багаті й бідні, молоді й старі.

І враз засяяв помаранчем Київ.

Раділи люди – ми вже не раби.

Стояли, захищаючи свій вибір –

Вони вже не могли терпіти цю брехню.

О, Боже, дякую тобі за вибір –
Без крові допоміг народу в тім бою!
Отримали свободу слова, вибору і змогу,
Давати владу й забирати її знов.
А я пишаюсь – з днем свободи.

Але великі сподівання цього хлопця та мільйонів українців на нового Президента В.Ющенка не справдилися. Він не захотів міняти стару бюрократичну та корумповану систему, коли чиновники, які і повинні бути «слугами народу», зробили себе «панами», а простий народ «холопами». Наступною надією народу став вибір у 2012 р. Президента В.Януковича, який обіцяв «покращити життя вже сьогодні». Але цього не сталося. Навпаки, проголосивши європейський напрямок розвитку України, він насправді займався тим, що разом із найближчим оточенням виводив мільярди доларів з бюджету України. Але люди вже були не ті. Тому, коли у листопаді 2013 р. Президент відмовився від проголошеного раніше курсу зближення з Європейським Союзом, 30 листопада 2013 р. на Майдані в Києві почалася Революція гідності, коли тисячі людей з усіх куточків України проголосили, що не підуть звідти навіть тоді, коли влада застосує силу.

Пам'ятаєте, як автор вірша про Помаранчеву революцію дякував Богу, що тоді не було пролито і краплини крові. Але на цей раз влада перейшла межу. У період з 19 по 21 січня 2014. На Майдані загинуло більше ста людей, яких народ назвав «Небесною сотнею».

Після ганебної втечі Януковича Парламент відправив його у відставку і призначив на 25 травня дострокові вибори Президента. Здавалося б народ переміг, але починаючи з березня 2014р., за підтримки Росії, на Донбасі почалася справжня війна. Терористи захопили багато міст і сіл Донеччини і Луганщини, а Росія, спираючись на псевдо референдум, анексувала (тобто приєднала) до себе Крим.

Запитання до учнів:

- Чому так сталося?
- Що можна було б зробити?

Це сталося тому, що в Україні на той час не було своєї армії. А чи була вона у давні часи? Першими захисниками нашої рідної землі були козаки, які починаючи з 14 століття захищали рідну землю від турецько-татарських та польських загарбників. У 16 столітті під проводом Дмитра Вишневецького на Хортиці була збудована Запорозька Січ, яка для змученого віками українського народу стала символом боротьби за незалежність. Запорозька Січ уславилася іменами Байди Вишневецького, Івана Сірка, а особливо – Богдана Хмельницького, який очолив козацьке військо. До речі служити в ньому в ті часи у народі вважалося найпочеснішою справою. Важко було Хмельницькому самому побороти польських загарбників. Тому у 1654 р. він уклав угоду з російським царем, за якою Україна мала бути вільною та мати своє військо. Але російський цар зрадив. Україна була роздerta між Росією і Польщею, а у 1775 р. було зруйновано Запорозьку Січ. Український народ залишився без власного війська – отже втратив свободу. Бо народ, який не має ким і чим себе захищати, не може бути вільним. Багато десятиліть Україна входила до складу Російської імперії. І до 1917 р. і після цього наші «Брати-росіяни» презирливо називали її «окраїною Росії, Малоросією» без права і свободи. Росія вказувала синам України де служити, посилаючи їх на війну. У 1918 р. військо Української Центральної Ради було знищено разом із спробою побудувати українську державу. У період існування СРСР сини України служили в радянській армії. Цей період позначений і славою, і неславою. Славу українські солдати здобули на фронтах Великої Вітчизняної війни. Але якби наприкінці 70-х років ХХ ст.. Україна мала власні Збройні Сили, то ніхто не послав би наших синів до Афганістану за наказом «старшого брата» Росії. Сьогодні Україна – незалежна держава, Збройні Сили якої покликані охороняти рідну землю. Але повіривши політикам, народ мовчки споглядав, як руйнується наша армія, він навіть радів, коли позбувся ядерної зброї, сподіваючись, що Росія, яка колись виступила гарантом суверенітету України, ніколи не посягне на її територію. Але дуже швидко ми прозріли. Наша нова армія була створена за кілька місяців прямо на полях

боїв, причому це зробила не держава, а ми, звичайні українці-патріоти, які у складі добровольчих батальйонів пішли боронити і по цей день боронять рідну землю від ворога – колишнього «старшого брата» Росії, яка вже неприховано веде на нашій території війну. Але завдяки допомозі волонтерів, які за власні кошти годують, вдягають та озброюють наших хлопців, наша армія нас захищає.

Як ви гадаєте, що ж керує цими патріотами? Мабуть, споконвічне прагнення до волі і свободи, дух козацький, який не зломити жодному загарбнику

Круточола наша доля,

Не вода в ній – кров тече.

Козаку найперше – воля!

Козаку найперше – честь!

А прийшла лиха година –

Впав козак наш у траві,

Щоб іскрилась Україна

На гетьманській булаві.

З березня 2014 р. і по цей день тисячі наших солдатів захищають рідну землю від загарбника, який одержимий ідеєю створити нову імперію. Але історія свідчить, що рано чи пізно всі імперії руйнуються, а всі диктатори гинуть. Але шлях до перемоги досить довгий і кривавий, бо це – війна, яка приносить загибель тисячам людей, потворить мільйони душ та закарбовується у пам'яті багатьох поколінь. 14 червня 2014 р. під Луганськом був збитий військовий літак, на борту якого перебувало 7 криворізьких хлопців, які пішли на війну добровольцями. Вони повернулися до рідного міста тільки на сороковини зі своєї смерті. В останню путь їх проводжали тисячі наших земляків, що прийшли віддати останню шану справжнім героям, які захистили наше сьогоднішнє мирне життя ціною власного життя.

Прошу вшанувати цих героїв і всіх полеглих – наших синів і дочок, браті, батьків хвилиною мовчання.

Пам'ятаймо – вони віддали життя за нас. Слава героям. Герої не вмирають. Зараз там, на війні, нас захищають і бійці – наші земляки, імена яких будуть навечно закарбовані в наших серцях і душах. Вони зголосились добровільно захищати Батьківщину. Бо серце болить за рідну країну, яку хочуть спаплюжити якісь виродки та мерзотники.

Президент України П.О.Порошенко з метою вшанування мужності та героїзму захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій і звитяг Українського народу, сприяння дальшому зміцненню патріотичного духу у суспільстві та на підтримку ініціативи громадськості 14 жовтня 2014 року підписав Указ № 806/2014, яким в Україні встановлено свято — День захисника України, що відзначатиметься щорічно 14 жовтня. (Цим же актом було скасовано Указ Президента України від 23 лютого 1999 року №202, яким встановлювався День захисника Вітчизни).